

činnost dvou nebo více osob při provedení trestného činu, při čemž se nevyžaduje ani, aby se snad všichni společníci účastnili provedení činu od počátku až do konce, ani, aby na něm brali účast stejnoměrnou a rovnocennou. Také ten z nich, kdo k němu přispěje jen částečně a v roli podřízené, je spolupachatelem činu, je-li při tom veden tímž zlým úmyslem jako ostatní. Správně spatřuje proto nalézací soud účast stěžovatelovu na provedení krádeže již v tom, že přinesl H-ovi k zabalení nosných peronen hadr, v němž je pak H. z místa činu odnášel, a podřadil tudíž právem zjištěné jednání jeho skutkové podstatě zločinu krádeže ve smyslu §§ 171, 174 II a) tr. zák.

### Čís. 787.

**Podlouný vývoz předmětů potřeby do ciziny (zákon ze dne 18. března 1920, čís. 188 sb. z. a n.).**

**Plebiscitní území na Těšínsku nebylo »cizinou« ve smyslu zákona o podlouném vývozu.**

(Rozh. ze dne 31. března 1922, Kr II 536/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Novém Jičíně ze dne 18. září 1920, pokud jím byla obžalovaná uznána vinnou přestupkem dle § 2 lit. a) zákona ze dne 18. března 1920, čís. 188 sb. z. a n., zrušil napadený rozsudek a obžalovanou z obžaloby sprostil.

### Důvody:

Zmateční stížnost veřejného obžalobce, odporující rozsudku první stolice jen, pokud jím obžalovaná byla uznána vinnou přestupkem dle § 2 lit. a) zákona ze dne 18. března 1920, čís. 188 sb. z. a n., dovolává se ve prospěch obžalované zmatečního důvodu čís. 9 lit. a) § 281 tr. ř., jest oprávněná. Nalézací soud zjistil, že obžalovaná dopravovala dne 11. května 1920 bez potřebného povolení 40 m povijanů z Mor. Ostravy do Orlové. Tato obec leží v okrese Frýštátském, který v době činu, o nějž jde, patřil k plebiscitnímu území, ležícímu na západ od tehdejší demarkační čáry. Náзору nalézacího soudu, že toto území jest považovati za cizinu ve smyslu zmíněného zákona, nelze přisvědčiti. Čsl. republika a její vláda v kritické době výsostných práv v tomto území nevykonávala a důsledkem toho bylo — dle ustanovení § 1 čís. 1 vládního nařízení ze dne 26. dubna 1920, čís. 291 sb. z. a n., že celním územím ve smyslu zákona ze dne 20. února 1919, čís. 97 sb. z. a n. (totiž územím, pro něž stanoví se výhradně právo státu Československého, vybíratí celní dávky a podrobovatí zboží dovážené, vyvážené a provážené celnímu řízení) bylo až do definitivního stanovení hranice Čsl. státu území, jsoucí v dosahu moci čsl. vlády. — Proto zejména celním úřadům československým bylo nakládati s plebiscitním územím jakožto s obvodem ležícím mimo celní území československé. Výsostných práv nevykonával v plebiscitním území jiný stát (vláda jiného státu). Plebiscitní území bylo naopak pod správou mezinárodní plebiscitní komise, která je z příkazu dohodových velmocí sprá-

vovala až do definitivního rozhodnutí o jeho příslušnosti k tomu neb  
 enomu státu a nelze proto z toho ničeho dovozovati co do otázky, bylo-li  
 toto území v kritické době tuzemskem či cizinou. Státoprávně náleželo  
 celé území Těšínské, tedy i okres Frýštátský k zemím bývalé České ko-  
 runy, čsl. vláda stála až do definitivního rozhodnutí důsledně na stano-  
 visku, že celé území těšínského Slezska v jeho historických hranicích  
 je součástí Čsl. státu; dokud o jeho rozdělení nebylo definitivně rozhod-  
 nuto — což se stalo konferencí velvyslanců teprve dne 28. července 1920  
 — nemohla býti pokládána žádná jeho část se stanoviska čsl. státu za cizo-  
 zemsko, tedy ani ne za cizinu ve smyslu zákona ze dne 18. března 1920,  
 čís. 188 sb. z. a n. Dopravovala-li obžalovaná předměty potřeby, o které  
 jde, do Orlové, nešlo vůbec o vývoz do ciziny a není tu skutkové pod-  
 staty trestného činu, jímž obžalovaná byla uznána vinnou. Napadený  
 rozsudek, vycházející z nesprávného použití zákona co do pojmu »cizina«  
 a proto zmatečný dle § 281 čís. 9 lit. a) tr. ř. byl, pokud je zmatkem sti-  
 žen, tedy v odsuzujícím výroku zrušen a obžalovaná z obžaloby sprostěna.

### Čís. 788.

**Rušení míru domovního (§ 83 tr. zák.).**

**Předmětem zločinu veřejného násilí dle § 83 tr. zák. mohou býti i míst-  
 nosti jinak každému přístupné, vnikl-li do nich pachatel proti vůli oprávněného.  
 Stačí i nenásilné vstoupení s více lidmi sebranými. Násilí na osobě  
 dlužno spatřovati též v tom, že vůle její byla podrobena vnucené vůli  
 vetřelců. Ten, kdo se přidružil k zástupu a byl přítomen při násilném jed-  
 nání, aniž prohlásil nebo nepokrytě dal na jevo, že se s činností ostatních  
 nestotožňuje, zodpovídá za celý výsledek jako spolupachatel.**

**Souběh se zločinem veřejného násilí dle § 81 tr. zák.**

(Rozh. ze dne 1. dubna 1922, Kr I 641/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení  
 zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu  
 v Hradci Králové ze dne 4. března 1921, pokud jím byli obžalovaní podle  
 § 259 čís. 3 tr. ř. sprostěni z obžaloby pro zločiny podle § 81 a 83 tr. zák.,  
 zrušil napadený rozsudek a vrátil věc prvému soudu, by ji znovu pro-  
 jednal a rozhodl.

### Důvody:

Zmateční stížnost uplatňuje proti rozsudku, pokud jím byli obžalovaní  
 Albert F., Josef N. a Rudolf A. sprostěni z obžaloby pro zločiny dle §§ 83  
 a 81 tr. zák. a obžalovaný Bohumil Č. pro zločin dle § 81 tr. zák. důvody  
 zmatečnosti čís. 5, 9 a), 10 § 281 tr. ř. Ohledně obžalovaných F-a, N-a  
 a A-y zjistil nalézací soud, že dne 12. července 1920 o d p o l e d n e, když  
 byl okresní komisař Dr. R. (dopoledne) odmítl podepsati důvěrníkům děl-  
 nictva v D. legitimace, opravňující je k domovním prohlídkám, proto, že  
 neodpovídaly vydaným předpisům, přitáhlo po zastavení práce v továr-  
 nách před budovu okresního hejtmanství asi 3000 lidí a pak asi 100  
 osob, mezi nimiž byli obžalovaní Albert F., Josef N. a  
 Rudolf A., vniklo do budovy, vešlo bez zaklepání do úřadovny